SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 9 DECEMBER 1937

ZIJN DE ZEESCHUIMERS AL WEG?!

ZWART EN WIT

TOEN de morgen aanbrak, zat Minnie Vlekkie zielig op de rand van het konijnenhol te kijken. De aarde lag wit besneeuwd, maar Minnie Vlekkie bleef maar treurig zitten kijken en luisterde met afhangende oortjes naar de blijde kreten van zijn zes broertjes en zusjes, die zich, diep in de warme konijnenpijp, met elkaar vermaakten.

Waarom Minnie Vlekkie bedroefd was? Och, hij was tot de ontdekking gekomen dat al zijn broertjes en zusjes een mooie vaalbruine pels hadden, terwijl hij zelf — o schande voor het hele konijnenras — zwart en wit gevlekt was.

Ze hadden hem allemaal uitgelachen en gezegd: Als je pels helemaal wit was of helemaal zwart, dan zou het nog gaan, maar nu ben je noch het een noch het ander. Daarom zullen we je Vlekkie noemen."

En daar zat Minnie nu zo erg over in. Hij had al van alles geprobeerd om er dat wit af te krijgen, maar al zijn wrijven en wentelen hielp geen steek. De vlekken bleven en het leek haast of er elke dag nog nieuwe bij kwamen.

Zijn broertjes en zusjes raakten er tenslotte aan gewend en plaagden hem niet meer, maar Minnie verbeeldde zich dat ze hem tòch altijd achterdochtig bekeken en achter zijn rug uitlachten en daarom kon hij niet meer van harte deelnemen aan hun dartel spelen en bleef hij lange dagen op zijn eentje zitten treuren.

„Daar moet een einde aan komen," dacht Minnie op een morgen. „Ik ga op zoek naar den groten tovenaar, die me aan een betere pels kan helpen."

Minnie Vlekkie bedacht zich niet lang. Hij keek eens naar rec'hts en links of er geen onraad was op dat witte veld en schoot regelrecht naar het grote bos toe.

Hij zag een eekhoorntje zitten halverwege de stam van een denneboom, maar daar was hij niet bang van. Het eekhoorntje riep „goeie morgen" en sprong naar de kruin van zijn den en Minnie wipte verder.

Plots schrok hij geweldig, want een zware bromstem viel vanuit de lucht en donderde hem toe: „Kijk toch uit waar je loopt, uilskuiken, je helpt al mijn parels naar de maan."

Minnie ging op zijn achterpootjes zitten en keek op. Vlak boven zijn snoetje zag hij een dikke spin zitten, midden in een web; ze was bezig een late vlieg op te peuzelen. Aan het web hingen dikke glinsterende droppels, die zacht hingen te schudden en in het morgenlicht straalden als echte parels.

„Neem me niet kwalijk," zei Minnie bedeesd, „kunt u me misschien ook vertellen hoe ik die witte vlekken op mijn pels kan kwijtraken ?"

De spin keek hem vanuit een van haar talrijke ogen nijdig aan en om die lastpost zo spoedig mogelijk kwijt te zijn gromde ze: „Loop rechtdoor tot bij de vijver. Daar zul je een holle eik zien en daar woont Tip, de wijze uil. Als die het niet weet, weet niemand het."

Minnie dankte hartelijk en.... wip, weg was ie, recht naar de vijver.

„Goeie morgen," riep hij blij, toen hij Tip zag zitten op een stomp, „ik wil van pels veranderen, want ik ben het moe door mijn broertjes en zusjes te worden uitgelachen."

Tip knipperde even met zijn oogjes, want het licht begon hem te hinderen.

„Jullie konijnenvolk zijn nooit tevreden," bromde hij, „een pels is een pels. Maar als je met je pels niet tevreden bent, moet je een eind verder lopen. Daar staat een oude kolenbrandershut en als je binnenwipt zul je daar een hoop zwarte verf vinden. Wentel je eens flink rond en ik ben geen uil als je dan nog één witte vlek kunt zien."

Tezelfder tijd spreidde Tip zijn vlerken en vloog geruisloos verder het bos in. Minnie riep hem nog zijn dank na, maar Tip keek niet meer om. Licht en konijnen waren twee dingen, waarvan hij niets moest hebben.

Het konijn had de oude kolenbrandershut spoedig gevonden.

Daar er geen deur meer aan was, kostte het hem niet veel moeite om naar binnen te komen en midden in de hut vond hij inderdaad een grote hoop kolenstof, waarin Minnie zich naar hartelust begon te wentelen en te draaien, totdat het stof hem in zijn oren, zijn neus en zijn ogen zat.

„Nu zal ik wel zwart genoeg zijn," dacht hij en hij wipte in een ommezien tot bij de beek, om zich eventjes te spiegelen in het heldere water.

Inderdaad. Zelfs het witte vlekje, dat hij voor op zijn snoet had, was verdwenen. Minnie Vlekkie zag zo zwart als een raaf.

Blijgemoed ving hij de terugweg aan naar het konijnenhol, maar de triomfantelijke ontvangst, die hij verwacht had, bleef uit.

Zijn broertjes en zusjes sprongen als gek om hem heen, besnuffelden hem, beklopten hem met hun voorpootjes en schudden meewarig hun lange oortjes.

„Dat is Minnie niet," joelden zij, „ònze Minnie is zwart en wit en jij bent zo zwart als de nacht. Maak dat je weg komt, jij lelijk dier, jij hebt niets bij ons konijnenhuis te maken !"

Hij keek eens naar rechts en links ....

En met zijn allen vielen ze op Minnie Vlekkie aan alsof hij een brutale indringer was, die niet bij hen thuishoorde. Nu wist Minnie werkelijk hélemaal geen raad meer.

Hij had gedacht dat hij de koning te rijk was en nu was hij zelfs door de zijnen verstoten.

Teruggaan naar het bos, naar

de spin en naar Tip : nee, dat durfde hij toch niet. Ze zouden hem niet alleen uitlachen, maar misschien boos worden, omdat hij nu weer niet tevreden was. Hier blijven kon hij ook niet en tot overmaat van ramp begon zijn konijnenmaag te jeuken van de honger.

Minnie wipte door de sneeuw, keek nu en dan eens om of ze hem niet terugwenkten, maar hij zag niemand meer. Niets anders dan de zwarte nauwe ingang van de pijp, waar hij niet meer binnen mocht.

„Was ik toch maar gebleven zoals ik was," zuchtte Minnie. „Die witte vlekken deden me helemaal geen pijn. En hoe kom ik nu aan eten ?"

Terwijl hij zo doelloos en mistroostig rondwipte van het een naar het ander, was hij bij de beek gekomen, die dwars door het grote sneeuwveld liep. Er lag een beetje ijs aan de kanten, maar in het midden stroomde het water helder en snel. Minnie bleef zitten en opeens zag hij dat Kraaloog, de rat, ook op de rand van de beek zat en hem aandachtig zat te begluren.

„Ik ken je niet," zei Kraaloog plots. „Hoe kom jij hier en waar kom je vandaan ?"

„Ik ben Minnie Vlekkie," zei het konijn, „maar ik ken mezelf niet meer. Ik ben helemaal omgetoverd. Vroeger was ik zwart en wit en nu ben ik zwart."

„Je ziet er deftig uit," meende Kraaloog spottend, „net om begraven te worden. Moet je naar de uitvaart van de konijnenkoning ?"

„Ik wou dat ik mijn mooie witte vlekken terug had," treurde Minnie. „Ze stonden me zo keurig. Wat heeft Tip mij een slechte raad gegeven."

Minnie Vlekkie vergat echter dat hij zelf naar Tip was gelopen om die raad te halen en dat hij er maar al te graag naar had geluisterd. Kraaloog was echter een vijand van Tip en daarom voelde Kraaloog er wel wat voor, om Tip een hak te zetten en ongedaan te maken, wat hij Minnie had bezorgd. Kraaloog hield van konijntjes, want Kraaloog verbeeldde zich, dat zijn voorouders ook wel eens zo groot en machtig waren geweest als de konijnen en wie weet wat de toekomst nog had weggelegd voor het Kraalogenras.

. . . . dat het hals over kop over de rand van de beek vloog en in het heldere water terecht kwam.

Hij naderde Minnie voorzichtig en heel onverwachts, toen hij vlak voor Minnie stond, gaf hij het konijn een duw dat het hals over kop over de rand van de beek vloog en in het heldere water terecht kwam.

Minnie was totaal overrompeld door die onverwachte aanval en toen hij het ijskoude water in bek en oren voelde vloeien begon hij uit alle macht met zijn vier pootjes en zijn stompe staartje te werken.

Minnie had nooit kunnen denken dat die beek zò breed was. Honderd keer dacht hij dat zijn einde was gekomen en dat hij de warme konijnenpijp en de broertjes en zusjes niet meer zou terugzien.

Maar ten slotte lukte het hem toch weer op het droge te komen en hijgend en proestend bleef hij een tijdlang in de zachte sneeuw liggen.

Toen hij, lang daarna, weer zijn oogjes opende en het licht zag, was hij verbaasd dat hij nog leefde.

Maar nog verbaasder was hij, toen hij die verraderlijke Kraaloog vlak voor hem zag zitten grinniken alsof er niets was gebeurd....

„Koud, hè," lachte Kraaloog, „maar zie je, als je mooi wilt zijn moet je 'r ook iets voor over hebben. Een korte pijn is altijd beter dan een lange."

„Dat had ik niet van je verwacht," zei Minnie zwakjes.

„Bekijk jezelf nu maar eens in die spiegel," spotte Kraaloog.

En hij wees triomfantelijk naar de beek. Minnie krabbelde eerst nog een eind verder van het water af, maar toen zag hij plots een helder wit vlekje op zijn linkerpoot en een op zijn rechterpoot en de nieuwsgierigheid won het van de angst.

Met een paar sprongen was hij bij het water, bukte zich voorover en zag zijn spiegelbeeld. Een leuk konijntje met prachtig zwart en wit bont.... net zoals het was geweest voordat hij Tip, de wijze uil, had bezocht.

Het water heeft het roet weer afgespoeld," lachte Kraaloog. „Er zat niets anders op dan een flink bad te nemen en daarom heb ik je in het water geduwd."

Nu begreep Minnie Vlekkie alles. Hij vloog Kraaloog om de hals, maar Kraaloog schoot weg, want hij was van al die nattigheid niet gediend.

Minnie keerde zich om en rende nu zo snel als zijn konijnenpootjes het hem toelieten naar het hol terug, waar hij met luide kreten van vreugde werd ontvangen en vertroeteld en het beste brokje kreeg, dat er voorhanden was.

* * *

Er werd druk gefeest die dag op de terugkeer van de kleine wegloper en Minnie nam zich plechtig voor, voortaan wat voorzichtiger te zijn met zijn avonturen.

„Want," dacht hij, „je weet wel wat je hébt, maar je kunt ten slotte nooit weten wat je krijgt."

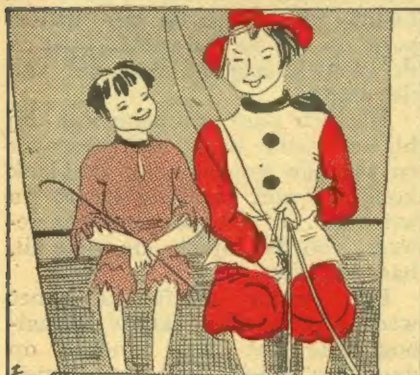
En daar had Minnie Vlekkie volkomen gelijk in !

V. LATTE

DE AANKOMST TE KWAK-EN-DAS

Naast den voerman op het bokkie
Ging het nu in snelle draf,
Voorbij velden en landouwen,
Op de Kwak-en-Dasstad af.

Weldra doken in de verte,
Van een stad de torens op.
Dikkie was haast niet te houden,
't Klopt' en hamerd' in zijn kop.

Door de ruim' en zware poorten,
Reed 't gespan en Dikkie zei:
„Laat mij, voerman, nu maar wand'len.
'k Dank je hart'lijk voor 't gerij."

Dikkie keek uit bei zijn oogjes,
Naar al 't vreemde dat hij zag.
En hij zocht met kloppend hartje,
Waar dat goud nu toch wel lag.

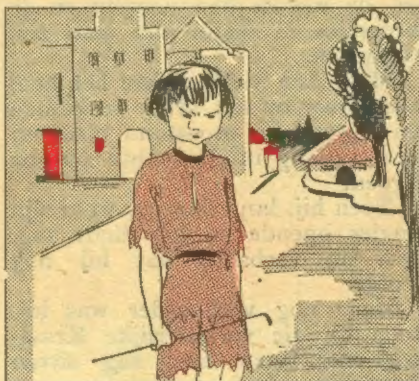
Dikkie's baas had in zijn leven,
Ooit een ècht goudstuk gehad.
Dikkie wist het: voor dàt stukje
Kreeg je toch van alles wat.

En hij wilde goud verzaam'len,
Hier en daar een stuk plavei,
Dat hij weerom mee zou nemen,
Naar zijn hutje op de hei.

Kleine Dikkie bleef aan 't rennen,
D' een straat in en d' ander uit.
Voor een winkel bleef hij staan soms,
Keek dan gretig door de ruit.

Hij liep tot hij, moe geworden,
Hong'rig was. Hij kreeg 't ook koud.
Hij had blaren op zijn voeten,
Maar geen enkel stukje goud.

Dikkie dacht aan d'armen zwerver,
Had hij dan gejokt, die knaop?
Dikkie ging op 'n stoepje zitten,
En daar huild' hij zich in slaap.

EEN WEILAND

WAS DIT MEER NOG TWEE JAAR GELEDEN. IN HET ENE LAND WORDEN DE MEREN GEDEMPT, IN HET ANDERE KOMEN ZE IN DE PLAATS VAN WEILAND. DIT MEER IN DE BUURT VAN HANNOVER IS 4 K.M. LANG 600-700 M. BREED EN 2½ M. DIEP. WERKELOZEN HEBBEN HET UITGEGRAVEN EN ER TEGELIJK EEN RUIM STRAND EN MOOIE CLUBHUIZEN BIJGEBOUWD.

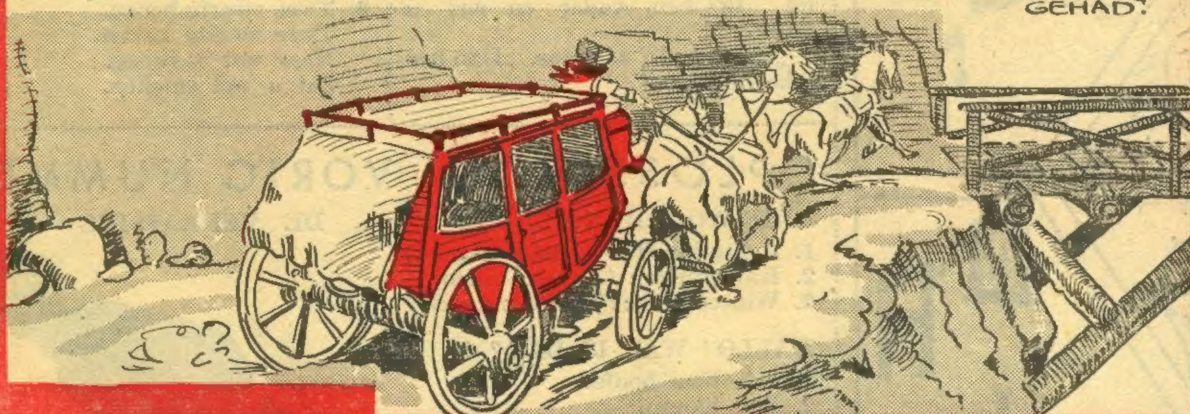
DE LEMMING

HOORT TOT DE MUIZEN FAMILIE EN WEL TOT DE WOELMUIZEN. HIJ WOONT IN DE BERGEN VAN SCANDINAVIË. OM DE TIEN OF TWINTIG JAREN, VERZAMELEN ZIJ ZICH VAN HEINDE EN VERRE TOT EEN GROOT LEGER EN ONDERNEMEN DAN IN GESLOTEN GELEDEREN GROTE TOCHTEN BERGAFWAARTS NAAR DE ZEE. ZIJ TREKKEN DAARBIJ IN LIJNRECHTE RICHTING VOORWAARTS, EN LATEN ZICH ZELFS DOOR GEEN WATER AFBRENGEN VAN HUN WEG. GEZAMENLIJK VINDEN ZIJ HUN GRAF IN DE GOLVEN.

DEZE POSTKOETS

BESPANNEN MET VIER PAARDEN WORDT IN CALIFORNIË IN ERE GEHOUDEN, IN DE BUURT VAN WALNUT LOOPT HIJ NOG OVER EEN WEG VAN 25 KILOMETER MAAR....... DE LAATSTE VEERTIG JAAR HEEFT HIJ GEEN BETALENDE PASSAGIER MEER GEHAD!

BONT ALLERLEI

Kruiswoord-raadsel

Van links naar rechts:

1. Doet de boer met de eg.
5. Een bad nemen.
9. De eerste vrouw.
10. Postb....
11. Achter.
13. Planeet waarop wij leven.
15. Werktuig om te eggen.
16. Stoeien en ...telen.
18. Van liever....
19. Hetzelfde als no. 10.
20. Groot soort hert.
21. Bekende zangvogel.
23. Hetzelfde als no. 15.
24. Ander woord voor schande.
27. Nieuwe Testament (afk.).
28. Schrijf je op met een griffel.
29. Ander woord voor rekening.
31. Nummer (afk.).
32. Op dit ogenblik.
33. Steek het zwaard in de sch....
35. Ander woord voor reeds.
36. Opstandeling.

Van boven naar beneden:

1. Slot van een verhaal.
2. Ander woordje voor gij.
3. Hetzelfde als no. 9.
4. Naait moeder mee.
5. Vloer van een kistje.
6. Vaarwel!
7. Lidwoordje.
8. Zit aan je vingers en tenen.
12. Kleine paling.
14. Muzieknoot.
15. Hetzelfde als no. 33.
17. Deel van de mast van een zeilschip.
19. Muziekinstrument.
22. 83 min 82.
24. Dier dat veel vis eet.
25. Lidwoord.
26. Ander woord voor afvoerbuis.
27. Hetzelfde als no. 31.
29. Honderd min honderd is....
30. Precies als no. 6.
32. Hetzelfde als no. 11.
34. Tegengestelde van vloed.

Leuke rekensommetjes

Reken de volgende sommetjes eens uit. De uitkomst zal julie zeker verwonderen.

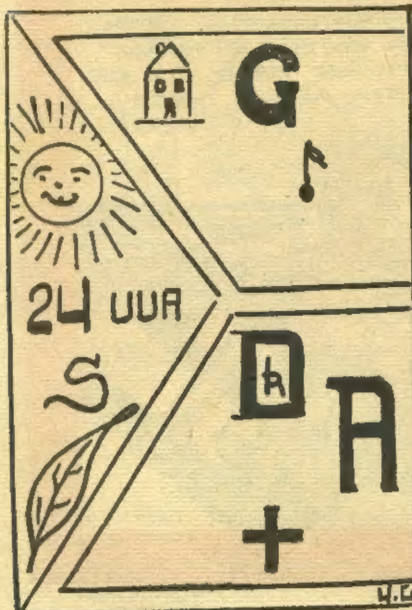
9 × 1 + 2 = ..
9 × 12 + 3 = ...
9 × 123 + 4 = ...
9 × 1234 + 5 = ...
9 × 12345 + 6 = ...
9 × 123456 + 7 = ...
9 × 1234567 + 8 = ...
9 × 12345678 + 9 = ...
9 × 123456789 + 10 = ...

Drie-woorden-rebus 4

Het eerste woord slaat op het bijvoegsel van een krant.

Het tweede is iemand die mee inwoont.

Het derde heeft betrekking op kleine mensen die nog groot moeten worden.

Even lachen

„Pas op, Wim, ze zijn achter u!"
„Wie, meester?"
„Nou, de v, w, x, y en z natuurlijk!"

Broer en zus hebben een kinderpartijtje. Broer stelt voor om huishoudentje te gaan spelen. Broer voelt zich heel gewichtig en verdeelt de rollen. „Jullie zijn de kleintjes," zegt hij „Ik ben vader en zus is moeke."

„Da's goed," zegt zus. „Dan ben ikke de baas!"

Wat is dat?

1. Het heeft noch vlees noch been
   't Bewaart toch iedereen.
2. Twee zwarte benen.
   Twee zwarte kaken.
   Maar wat ik breng.
   Zal u wel smaken.

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

DRIE-WOORDEN-REBUS 3

1. Achterbuurt: (ach-ter-b-uur-t)
2. Kameraden: (Kam-er-a-den)
3. Wintersport: (W-in-t-er-sport)

HALLO! WAT IS DAT?

1. Een kaal hoofd.
2. Een klomp.
3. Geen. Ze gaan er niet in, maar worden erin gelegd.
4. Het licht.

DE VERRASSING

KAT EN HOND

„Kom, speel met mij,"
zei Fido eens.
„Ik zoek een kameraad."
Maar Tom, de kater,
schudde: nee
En maakte zich heel
kwaad.

En Fido kreeg het wat
benauwd.
Want Tom deed ook heel raar:
Hij kromde vast zijn hele rug.
En blies als een fanfaar.

„Geef mij een poot," zei Fido toen.
„Ik kom hier toch als vriend."
Maar Tom zei:
„Miauw en scheer
je weg,
Van jou ben 'k
niet gediend!"

En Fido ging en
dacht: „'t Is klaar.
Die zet een grote
mond.
Maar blaffen kan
die kwast toch niet,
Een kat is toch geen
hond!" V. L.

VLUG EN HANDIG TEKENEN

Willen jullie een vis, een schildpad, een siervogel tekenen? Let dan eens op de drie voorbeelden.

Voor vis en schildpad begin je met een rechte lijn, begrensd door de uiteinden van een boogje.

Voor de siervogel begin je met een cirkeltje.

Veel uitleg hebben jullie niet nodig. Teken het eens goed na. totdat jullie 't uit het hoofd kunnen. Je kunt er later misschien nog plezier van hebben.

JAN KLAAS

SJORS VOORLITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

VERSTOPPERTJE SPELEN.

SJORS EN ZIJN VRIENDJES HEBBEN EEN TUNNEL GEGRAVEN DIE VAN UIT HET CLUBGEBOUW NAAR EEN TON LOOPT OP EEN STUK LAND. HET GRAVEN VAN DE TUNNEL HEEFT VEEL HOOFDBREKENS GEKOST; MAAR NU IS HIJ KLAAR EN KUNNEN ZE ALLERLEI GUITENSTREKEN UITHALEN !!

